

TĂRĂMUL POVEȘTIILOR

VRAJA DORINTELOR

CHRIS COLFER

ILUSTRAȚII DE BRANDON DORMAN

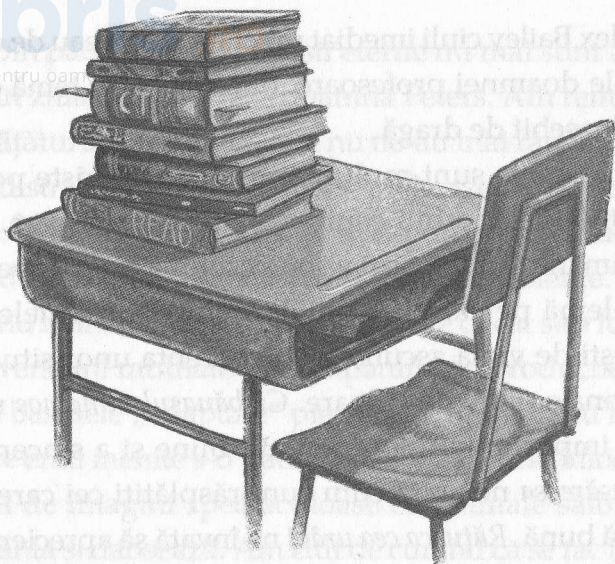
Traducere din limba engleză

MIHAELA DOAGĂ

CUPRINS

PROLOG – ÎNTÂLNIREA REGINELOR.....	9
CAPITOLUL 1 – A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ.....	19
CAPITOLUL 2 – DRUMUL ȘI MAI LUNG SPRE CASĂ..	33
CAPITOLUL 3 – O SURPRIZĂ LA ANIVERSARE.....	52
CAPITOLUL 4 – TĂRÂMUL POVEȘTILOR.....	73
CAPITOLUL 5 – BROSCOIUL VORBITOR	92
CAPITOLUL 6 – PĂDURILE PITICILOR	118
CAPITOLUL 7 – TURNUL LUI RAPUNZEL.....	141
CAPITOLUL 8 – UN LOC ASCUNS.....	166
CAPITOLUL 9 – REGATUL FRUMOS	177
CAPITOLUL 10 – REGATUL SCUFIȚEI ROȘII	214
CAPITOLUL 11 – TERITORIUL TROLILOR ȘI SPIRIDUȘILOR.....	256
CAPITOLUL 12 – REGATUL ZÂNELOR	282
CAPITOLUL 13 – UN PACT CU LUPII	299
CAPITOLUL 14 – REGATUL ADORMIT	303
CAPITOLUL 15 – REGATUL DE NORD	321
CAPITOLUL 16 – PRIN MINĂ	341
CAPITOLUL 17 – BUCLE-AURII, CĂUTATĂ VIE SAU MOARTĂ.....	356
CAPITOLUL 18 – MESAJUL SIRENEI	363

CAPITOLUL 19 – GROAPA CU MĂRĂCINI.....	372
CAPITOLUL 20 – INIMĂ DE PIATRĂ.....	389
CAPITOLUL 21 – OGLINDA	407
CAPITOLUL 22 – SECRETUL LUI ALBĂ CA ZĂPADA...	426
CAPITOLUL 23 – O INVITAȚIE LA CURTE.....	439
CAPITOLUL 24 – BASMUL UNEI ZÂNE	453
 MULȚUMIRI	 467

CAPITOLUL 1

A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ

– „A fost odată ca niciodată...”, le spuse doamna Peters elevilor ei de-a șasea. Acestea sunt cele mai fermecătoare cuvinte pe care lumea noastră le cunoaște și poarta către cele mai frumoase povești spuse vreodată. Sunt o chemare imposibil de ignorat pentru oricine le aude... chemarea într-o lume unde oricine e binevenit și unde se poate întâmpla orice. Șoarecii se pot preface în oameni, slujnicele pot ajunge prințese și, prin prefacerea lor, vă pot împărtăși învățături prețioase.

Alex Bailey ciuli imediat urechea. îi plăceau de obicei lecțiile doamnei profesoare, dar *asta* era o temă care-i era deosebit de dragă.

– Basmele sunt mult mai mult decât niște povești prostuțe de adormit copiii, continuă profesoara. Dez-nodământul unui basm vă oferă soluția la aproape orice problemă pe care v-o puteți închipui. Basmele sunt povești de viață ascunse sub aparența unor situații și personaje pline de culoare. *Ciobănașul mincinos* ne învață importanța unei reputații bune și a sincerității. *Cenușăreasa* ne arată cum sunt răsplătiți cei care au o inimă bună. *Rățușca cea urâtă* ne învață să apreciem frumusețea lăuntrică.

Alex o privea cu ochii mari și încuviința de zor. Era o fată drăguță, cu ochii albaștri, scânteietori și părul blond-arămiu, tuns scurt, strunit mereu de o bentiță.

Doamna Peters nu se obișnuise niciodată cu felul în care se uitau ceilalți elevi la ea, ca și cum lecția ar fi fost într-o limbă străină. Ca urmare, ținea adesea toată lecția concentrându-se doar pe primul rând, unde stătea Alex.

Doamna Peters era o femeie înaltă și slabă care purta întotdeauna rochii ale căror imprimeu semăna cu acela de la canapelele vechi. Avea un păr negru și cârlionțat care-i stătea cocoțat chiar în creștet ca o pălărie (și uneori elevii chiar credeau că e o pălărie). Se uita mereu cu ochii mijiiți prin ochelarii ei cu lentile groase, după atâția ani în care își privise elevii cu un ochi critic.

– Din păcate aceste povești eterne nu mai sunt apreciate în ziua de azi, spuse doamna Peters. Am renunțat la învățăturile lor prețioase și nu ne-au mai rămas decât niște distracții nătânge cum ar fi televizorul și jocurile video. În lumea de azi părinții își expun copiii influenței unor desene animate odioase și filmelor violente. Unii copii nu mai vin în contact cu poveștile decât sub forma unor versiuni mutilate de companiile de producție. De obicei basmele „adaptate” pierd orice morală sau lecție pe care erau menite s-o transmită, acestea fiind înlocuite numai de imagini spectaculoase cu animale sălbatice care cântă și dansează. Am citit de curând că se fac filme în care Cenușăreasa este reprezentată în chip de cântăreață de hip-hop care încearcă să se afirme, iar Frumoasa din Pădurea Adormită a devenit o prințesă războinică, ce se luptă cu zombi.

– Marfă! comentă în șoaptă un elev așezat în spatele lui Alex.

Alex clătină din cap. O durea sufletul când auzea așa ceva. Încercă să-și exprime dezamăgirea față de colegii ei, dar, din nimeni, aceștia nu-i împărtășeau preocuparea.

– Mă întreb dacă lumea ar arăta altfel dacă am ști cu toții aceste povești în forma în care și-ar fi dorit Frații Grimm și Hans Christian Andersen să le știm, spuse doamna Peters. Mă întreb ce învățăminte ar trage oamenii din suferința Miciei Sirene când moare la sfârșitul poveștii originale. Mă întreb dacă ar mai exista atâtea

răpiri dacă li s-ar arăta copiilor adevăratele primejdii care o pășteau pe Scufița Roșie. Mă întreb dacă delincvenții ar mai fi la fel de dispuși să comită infracțiuni dacă ar ști în ce ne cazuri a intrat Bucle-Aurii cu cei trei ursuleți. Am avea atâtea de învățat și am putea să prevenim atâtea, dacă ne-am deschide ochii către învățăturile din trecut. Poate că, dacă am primi cu brațele deschise basmele, ne-ar fi mult mai ușor să ne găsim propriul final fericit.

Dacă ar fi fost după Alex, fiecare oră a doamnei Peters s-ar fi încheiat cu aplauze furtunoase. Din nefericire, orele ei se încheiau cu un suspin colectiv de ușurare din partea elevilor care se bucurau că s-a terminat.

– Haideti să vedem cât de bine știți basmele, continuă profesoara zâmbind și începu să se plimbe prin clasă. În *Rumpelstilskin* în ce i-a spus tatăl fetei pe când discuta cu regele că poate fiica lui să prefacă fânul? Știe vreunul dintre voi?

Doamna Peters studie clasa ca un rechin care se uită după pești răniți. O singură elevă ridică mâna.

– Da, domnișoară Bailey?

– A spus că fata putea să prefacă fânul în aur, răspunse Alex.

– Foarte bine, domnișoară Bailey! o lăudă doamna Peters.

Dacă era să aibă o elevă preferată – nu c-ar fi recunoscut vreodată că avea vreuna –, aceea ar fi fost Alex.

Alex era întotdeauna dornică să facă pe plac. Era întruchiparea unui șoarece de bibliotecă. Nu conta momentul zilei – înainte de școală, cât era la școală, după școală, înainte de culcare –, ea citea mereu. Era însetată să știe cât mai multe și, din cauza asta, Alex era de obicei prima care răspundea la întrebările doamnei Peters.

Se străduia să-și impresioneze colegii cu fiecare ocazie, făcând mai mult decât i se cerea la fiecare raport de lectură și la fiecare prezentare pe care o avea de pregătit. Însă, de obicei, treaba asta îi irita pe colegii ei și Alex era adesea tachinată pe tema asta.

Le auzea constant pe celelalte fete râzând de ea pe la spate. De obicei își petrecea pauza de prânz de una singură la umbra vreunui copac, cu o carte de la bibliotecă în brațe. Deși n-ar fi spus niciodată nimănui lucrul ăsta Alex se simțea atât de singură, încât uneori suferea cumplit din cauza asta.

– Acum știe cineva să-mi spună la ce înțelegere a ajuns fata cu Rumpelstilskin?

Alex așteptă o clipă înainte să ridice mâna. Nu voia să pară preferata profei chiar *pe față*.

– Da, domnișoară Bailey?

– Fata i-a promis lui Rumpelstilskin c-o să-i dea primul ei născut când va deveni regină în schimbul prefacerii fânului în aur, explică Alex.

– O înțelegere aiurea rău, comentă un băiat așezat în spatele lui Alex.

– Și de ce-ar vrea, de fapt, un moșneag pitic și sinistru să ia un copilăș? Întrebă o fată de lângă el.

– Evident, nu putea să adopte copii cu un nume ca Rumpelstilskin, adăugă un alt elev.

– A mâncat bebelușul? Întrebă altcineva, cu îngrijorare în glas.

Alex se întoarse spre colegii ei care habar n-aveau de nimic.

– Nu înțelegeți care e ideea poveștii, le zise. Rumpelstilskin a profitat de fată pentru că aceasta era la ananghie. Povestea e despre prețul unei negocieri nefericite. La ce suntem dispuși să renunțăm pe termen lung spre a obține ceva acum, pe termen scurt? V-ați prins?

Dacă doamna Peters n-ar fi avut o figură impasibilă, acum i s-ar fi citit mândria pe chip.

– O formulare excelentă, domnișoară Peters, spuse. Trebuie să mărturisesc că, de când sunt profesoară, rareori mi s-a întâmplat să am de-a face cu un elev cu niște cunoștințe atât de profunde ca...

Din fundul clasei se auzi un sforăit răsunător. Un băiat din ultimul rând zăcea prăvălit peste bancă, cu un firicel de salivă în colțul gurii, dormind buștean.

Alex avea un frate geamăn și, în momente ca ăsta, și-ar fi dorit să nu-l aibă.

Doamna Peters își întoarse privirea spre el, atrasă ca pilitura de fier de un magnet.

– Domnule Bailey? Întrebă.

Băiatul sforăia netulburat.

– Domnule Bailey? repetă doamna Peters, apropiindu-se și aplecându-se spre el.

Încă un sforăit strașnic. Câțiva dintre copii se întrebau cum putea scoate din el așa un sunet.

– *Domnule Bailey!* îi strigă doamna Peters la ureche.

Conner Bailey se trezi și sări ca ars, ca și cum i-ar fi aprins cineva o pocnitoare sub scaun, cât pe-acți să dărâme pupitrul.

– Unde sunt? Ce s-a întâmplat? întrebă Conner, cuprins de panică și confuzie.

Se uită repede de jur împrejur, încercând să-și amintească unde era.

La fel ca sora lui, avea ochii albaștri, scânteietori și un păr blond-căpșună. Avea fața rotundă și pistruiată și acum ușor boțită pe-o parte, ca un cățel care se trezește după ce-a tras un pui de somn.

Alex era rușinată la culme de fratele ei. Cu excepția asemănării fizice și a faptului că aveau aceeași zi de naștere, ea și fratele ei n-ar fi putut fi mai diferiți. Ce-i drept, Conner avea o mulțime de prieteni, dar, spre deosebire de sora sa, nu se descurca prea bine la școală... în principal, avea probleme să rămână treaz la ore.

– Mă bucur că ne sunteți din nou alături, domnule Bailey, îi spuse doamna Peters sever. V-ați odihnit bine?

Conner se făcu roșu ca racul.

– Îmi pare rău, doamnă Peters, se scuză, încercând să pară cât mai sincer. Uneori când vorbiți

mult timp, mă ia somnul. Fără supărare, dar nu mă pot abține.

– Adormi de cel puțin două ori pe săptămână la ora mea, îmi aminti doamna Peters.

– Păi, ce-i drept, vorbiți mult.

Chiar înainte să-i scape porumbelul, Conner realizează că nu era cea mai bună replică. Câțiva dintre colegi își mușcau mâinile să nu râdă.

– Te sfătuiesc să rămâi treaz în timp ce predau, domnule Bailey, îl avertiză doamna Peters.

Conner nu mai văzuse pe nimeni care să mijească așa tare ochii fără să-i închidă de-a dreptul.

– Dacă nu cumva știi îndeajuns de mult despre basme ca să îți ora în locul meu, continuă profesoara.

– Probabil că știi, răspunse Conner.

Din nou îl luase gura pe dinainte.

– Adică știi o grămadă despre chestiile asta, atâta tot.

– O, serios?

Doamna Peters nu refuza niciodată o provocare și cel mai groaznic coșmar al elevilor era să-i fie adversari într-o asemenea competiție.

– În regulă, domnule Bailey, dacă știi așa multe răspunde-mi la întrebarea asta.

Lui Conner i se puse un nod în gât.

– În varianta originală a poveștii *Frumoasa din Pădurea Adormită*, câți ani doarme prințesa până e trezită de sărutul iubirii adevărate? îl întrebă doamna Peters, studiindu-i chipul.

Toate privirile erau ațintite asupra lui, toți pândeau cu nerăbdare cel mai mic semn că nu știa răspunsul. Dar, din fericire pentru Conner, îl știa.

– O sută de ani, răspunse. Frumoasa din Pădurea Adormită a dormit o sută de ani. De-asta parcul din jurul castelului era acoperit de plante cățărătoare și chestii de-astea, pentru că blestemul a cuprins întregul regat și nu mai rămăsese nimeni care să se ocupe de grădinărit.

Doamna Peters nu știa cum să reacționeze. Se uită încruntată la el, surprinsă la culme. Era prima dată când Conner îi dădea un răspuns corect după ce-l lua la bani mărunți și nici ea nu se așteptase la asta.

– Încearcă să rămâi treaz de-acum, domnule Bailey! Din fericire pentru dumneata, am folosit ultimul bilețel de pedeapsă azi-dimineață, dar pot oricând să mai cer, îi zise și se îndreptă imediat spre catedră ca să-și continue ora.

Conner răsuflă ușurat și îi pieri roșeața din obraji. Întâlni privirea soră-sii; până și ea era surprinsă că răspunsese corect. Alex nu se așteptase ca fratele ei să mai țină minte vreun basm...

– Acum, copii, vreau să vă scoateți cărțile de literatură, să deschideți la pagina 170 și să citiți în gând *Scufița Roșie*, le spuse doamna Peters.

Elevii o ascultară. Conner se așează cât mai comod în bancă și începu să citească. Povestea, pozele și personajele îi erau cât se poate de cunoscute.